

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1303/2016
14.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Јакић, адвокат у ..., против тужене Градске општине Стари град – Одељење за имовинско правне и стамбене послове, коју заступа Општински јавни правобранилац, са седиштем у Београду и тужене Задужбине „ББ“ ..., чији је пуномоћник ВВ, управитељ задужбине, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 5992/2015 од 19.02.2016. године, у седници већа одржаној 14.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 5992/2015 од 19.02.2016. године.

Трошкови одговора на ревизију друготуженом се не досуђују.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду број П 18490/14 од 11.06.2015. године је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да тужилац као члан породичног домаћинства сада покојног ГГ у периоду од 16.03.1987. до 29.10.2007. године, има право закупа на неодређено време на стану број ..., површине 21 м², који се налази у поткровљу зграде у улици ... број ... у ..., на катастарској парцели ..., уписана у лн. ... КО ... под редним бројем ..., који ће користити са ДД, што су тужени дужни да признају и трпе. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 134.800,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 5992/2015 од 19.0.2016. године преиначио назначену пресуду Првог основног суда у Београду, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је као члан породичног домаћинства сада покојног ГГ има право закупа на неодређено време на описаном стану у изреци првостепене пресуде. Преиначено је решење о трошковима парничног поступка тако што је обавезан тужилац да туженој Градској општини Стари град, Одељењу за имовинско правне и стамбене послове на име трошкова парничног поступка исплати износ од 84.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Друготужена Задужбина „ББ“ из ... је дала одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бројбр. 72/2011 и 55/2014), који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку, јер је претходна пресуда била укинута 30.10.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2 ЗПП, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, отац тужиоца ГГ је на основу уговора о замени постао носилац станарског права на стану број ..., површине 21 м², који се налази на мансарди зграде ... број ..., на ... улазу у ... (сада ... број ...). У уговору о коришћењу стана од 20.02.1984. године нису наведени чланови породичног домаћинства. Стан се састоји од једне собе, купатила са WC-ом и једног предсобља. Тужилац је имао пријављено пребивалиште до 16.03.1987. године на адреси у ... у улици ... број ... иако се у предметни стан уселио 1985. године. Тужилац се оженио 1986. године са ЂЂ, па је заједно са оцем, супругом, а потом и двоје деце користио предметни стан. Тужиочева супруга је поднела захтев за решавање стамбеног питања Општини Стари град у којем је навела да су чланови њене породице супруг и двоје млдб. деце. Општина Стари град је тужилци доделила у закуп стан број ... на истом спрату у истој згради, површине 18 м², који се састоји од једне собе и једног WC-а. У уговору о закупу тог стана нису наведени чланови домаћинства. По добијању стана 2000. године супруга тужиоца се иселила из овог спорног стана и преселила у добијени, док је тужилац са оцем и ћеркама остао у спорном стану. Ове две стамбене јединице се налазе на истом спрату, међутим нису физички повезане и налазе се на супротним странама ходника. Тужилац и његова супруга фактички не живе заједно иако формално њихов брак није разведен.

Спорни стан је био у државној својини, а носилац права коришћења је била Општина Стари град. По захтеву Агенције за реституцију је уписано право својине у корист Задужбине „ББ“ из ... са уделом 1/1.

Тужилац нема других непокретности на свом имену и у спорном стану живи и након очеве смрти (2007. године). Стан је адаптирао и пред надлежним органом је поднео захтев за легализацију и реконструкцију стамбеног објекта, а његова супруга ЂЂ је поднела захтев за легализацију стана број Тужилац је покренуо ванпарнични поступак ради доношења решења које замењује уговор о закупу стана у коме је 25.06.2010. године упућен на парницу против противника предлагача Општине Стари град ради утврђивања права закупа на неодређено време на стану иза смрти претходног закупца покојног ГГ. Тужба је поднета 30.08.2010. године у време када је носилац права располагања била Општина Стари град, а сада је власник на предметном стану тужена Задужбина „ББ“ из

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев на основу члана 9. став 4. и члана 34. Закона о становању оцењујући да је тужилац као члан породичног домаћинства свог оца од 1985. године до очеве смрти

2007. године и након ње непрекидно користио стан који представља центар његових животних активности, да нема непокретности на свом имену, нити на други начин решено стамбено питање и да су стога испуњени сви законски услови да настави са коришћењем тог стана у својству закупца на неодређено време са ћерком ДД.

Другостепени суд је заузео другачије правно становиште које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Законом о становању („Службени гласник РС“ број 50/91 са изменама) је у члану 34. прописано да у случају смрти закупца или његовог исељења из стана, закупца на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче.

Правилно је другостепени суд оценио да тужилац не може да настави са коришћењем спорног стана као нови закупца стана након смрти његовог оца (2007. године) без обзира на чињеницу што у том стану станује од 1985. године. Разлог за то је што је његова супруга тражила стан и за тужиоца и за заједничку децу. Тужилац је у браку са супругом ЂЂ, која је закупца на другом стану (оба стана се налазе на истом спрату, али су физички одвојени без могућности повезивања, јер се налазе на супротним странама ходника). Правилно је другостепени суд оценио да тужилац не може бити члан домаћинства две породице и то са супругом што је његова примарна породица и са оцем, а и то што Закон о становању не познаје могућност да супружници буду закупци на два друштвена стана (стање у време подношења тужбе). Због ових разлога је небитна чињеница колико дуго је тужилац становао у предметном стану у континуитету као што је и небитна чињеница што је стан који је његова супруга добила у закуп недовољне површине и за њега и за ћерку која такође станује у спорном стану. Није битно ни што стан на коме је супруга тужиоца закупца на стану који по својој површини не задовољава потребе породице, јер тужена Задужбина „ББ“ из ... није дужна да решава стамбено питање тужиоцеве породице, јер је тужилац као ... запослен у ... требао тамо да решава своје стамбено питање.

Неприхватљиви су ревизијски наводи тужиоца да је значајна чињеница за пресуђење та што су он и његова супруга фактички престали да воде заједнички живот, као и тврдња да у предузећима у којима су радили нису добили ни стан нити кредит јер се наводно становање код тужиоцевог оца сматрало да имају решено стамбено питање, јер је та чињеница могла само да умањи број бодова за стамбене прилике, а никако да искључи запосленог од решавања стамбеног питања према сада важећем, као и раније важећим законима из стамбене области. Осим тога, тужилац у току првостепеног поступка није пружио доказе за овакве тврдње.

Друготуженом се не досуђују тражени трошкови за судске таксе на одговор на ревизију јер та парнична радња није била нужна (чл. 154. ст.1. ЗПП).

Врховни касациони суд је оценио да наводи ревизије нису основани, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

- 4 -

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић